

BREZ SONCA

JERN LEDINA

*V reki dni, ki se čez polje razliva
stojim na otoku svoje samote ...
Misli polzijo po vejah molčanja
kot kaplje z dreves, ko se jug vanje zaganja.*

*Zorane so prahe, ozimina njive pokriva,
v meglo so se skrile te zemlje lepote ...
Vse je goló, še macesen se obleta —
in hrepenenju vsa krila so speta ...*

SPOMINI NA IVANA CANKARJA

DR. RUDOLF MARN

Moje poznanstvo z Ivanom Cankarjem sega še v srednješolska dijaška leta. Bila sva približno enake starosti in tudi isto leto maturirala, samo Cankar na realki, jaz na gimnaziji.

V Štefetovi zadrugi v Streliški ulici sva čitala svoje prvence, vendar Cankar ni bil stalen obiskovalec teh literarnih večerov. Bolj se jih je udeleževal Murn in še danes se dobro spominjam, kako se je Murn jezil name, ko sem mu nekoč strogo kritiziral njegove pesmi. Sicer sem sam naklepal nekaj zvezkov pesmi, a sem pozneje poezijo opustil in se držal proze.

Po maturi smo se sicer razšli, toda vedno znova smo se našli v Kravji dolini (današnja Vidovdanska cesta). Med lesenim paviljonom Sokola na Taboru in danes še obstoječo Možinovo gostilno je stala na samem Francotova pritlična gostilna, ki o njej danes ni več sluha ne duha. Bila je to domača predmestna gostilna, kjer se je gost počutil kakor doma. Sem so zahajali Cankar, Murn in Kette; Župančič je le bolj redko prihajal. V podstrešju je stanovala mlada šivilja Lucinka s svojo materjo. Moja ljubezen je tudi stanovala v Kravji dolini in bila prijateljica Francotovih gospodičen, Lucinka pa je bila njena šivilja in prijateljica.

Lucinka ni bila samo prijateljica naših pesnikov, ampak tudi dobrotnica. Kolikokrat so prihiteli iz cukrarne Cankar, Murn in Kette ter že na stopnicah klicali: »Lucinka, Lucinka!«

»Kaj pa je, cigani?« se je s smehom odzvala. »Ste gotovo lačni?«

»Ali imaš kaj fižola?« je vprašal Kette, »ničesar nismo še danes jedli.«